

Evangelikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

Ámde

*„Jézus, Megváltónk sírba szállt, / bűnünkért hullott vére, / ámde levert poklot, halált/
harmadnap reggelére.”*

(Luther Márton — Evangélikus Énekeskönyv 215.)

Hangok. Örök sokféleségben, örök állandóságban — követnek, kísérik mindig. Tanúi minden kezdetnek, hatalom és erő birtokosai: adnak és elvesznek, hangzanak és hallgatnak. Élnek.

Az én hangjaim. Mondatok, beszédek, kérdések, üdvözlés — önnön létezésem visszhangjai. Megformált gondolatok, amelyek kívülről, mástól érkeznek meg hozzám és szólítanak meg, vonnak közösségbe. Kapcsolat. Belül pedig a mozgalmas, hullámzó, kavargó és elnyugvó hangzavar. Belső barátok és ellenségek, igaz és hamis tanúságtevők, harmónia és diszharmónia. Ének, imádság, szívdobogás. Zörejek, kiáltás, sírás. Az én hangjaim, melyek olykor keresik, máskor zavarják egymást. Minden pillanat örök hordozói: sohasem alszanak, szüntelen elevenséggel mozgatják mindazt, ami él. A csend mesterei: hang — csend — hang. Életjelek. Azután csend.

A nagy hét hangjai. Lárma, ünnepi utcazaj, zsoltárok, egy számarcsikó kiáltásai. Viták, intések, próféciák, figyelmeztetések — és sírás Jeruzsálem felett. Vízcsobogás a lábmosó-edényben, a kettétört kenyér csendes engedelmissége; soha el nem némuló szavak: „Hoc est corpus meum.” Búcsúbeszédek: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek.” Belül pedig szétfeszítő imádság, magányos küzdelem az akarat hangjaival: „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.” Egy csók nesztelen árulása egy tucat fáklya lobogó tűzének sercegésében. (A hangok sohasem alszanak.) Azután egyre gyorsuló lépések, döngő földudvar és kongó kőpadlat; azután egyre lassuló lépések. Vádak és kérdések, tanúvallomások és népítélet. Ostorok zúgása, egy kézmosó tál csobbanó viszolygása, egy kötél kemény súrlódása a gerendán. Lárma és gúnyos utcazaj, sírás és lépcsők koppanása. A fém feszítő hasítása a fában. Az ízületek feszülése, a vér-edények pulzálása. Egy hangos kiáltás: „Kezedbe teszem le az én lelkemet.” Azután csend.

Harmadnap reggelén pedig megszólalt a Hang — *ámde!*

Korányi András